

Pochválen buď Ježíš Kristus!

Milí přátelé!

Dnes si připomínáme požehnaný život a službu sv. P. Pia z Pietrelciny, jediného kněze, kterého Bůh vyznamenal stigmaty.

Je to jedna z ústředních postav letošního Jubilea - roku Božího Milosrdenství. Jeho osobní vztah k trpícímu Kristu, svátosti smíření, Eucharistii, nemocným přivedl mnohé na správnou cestu životem. Více můžete najít na www.catholica.cz.

Vybírám z toho úryvek o jeho vztahu k Panně Marii: **Z mariánské úcty otce Pia zde patří vzpomenout především jeho závět': "Milujte Pannu Marii a vzbudíte lásku k ní u druhých." A že růženec je nástrojem pro spásu hříšníků a zbraní v boji proti hříchu. Z jeho rozjímání pochází "kontemplace o Neposkvrněné," v níž popisuje Pannu Marii jako "nepřekonatelné dílo, které vyšlo z rukou Stvořitele".**

Tato slova se mohou stát pro nás povzbuzením k intenzivnímu prožívání růžencového měsíce října.

Ze zpravodaje - doporučuji rozjímání myšlenek z promluvy P. Píchy a rozhovoru s P. Kopečkem.

K životu naplněným milosrdnými skutky Vám všem žehná a prosí o modlitbu - jáhen Ladislav Kinc P.S.

Ještě jsou volná místa na pout' k Božímu Milosrdenství do Polska - viz minulý zpravodaj, zájemcům mohu poslat dopis poutníkům, kde je už podrobný program.

Nový Jeruzalém č. 10/2016

Zpravodaj pro 202. prosebnou mariánskou pout', která se bude konat (dá-li Pán Bůh) v Jámách ve čtvrtek 13. října 2016 v 18 hodin.

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Pavlově.

V úterý 13. září přijelo a přišlo na pout' NJ do Pavlova pět autobusů, auty a pěšky asi 300 poutníků. Svátost smíření udělovalo 10 zpovědníků - Pán Bůh zaplat' za jejich obětavou službu.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Kázání preláta P. Václava Píchy na pouti NJ v Pavlově:

Bratři a sestry, shromáždili jsme se dnes 13. září, ve Fatimský den, kdy si připomínáme naši nebeskou Matku Pannu Marii i její poselství z Fatimy. Zároveň stále prožíváme Svatý rok milosrdenství. V září prožíváme několik svátků Panny Marie – 8. září její narození, 12. září oslavujeme její jméno a 15. září si připomínáme Pannu Marii jako Matku bolestnou. A protože za dva dny budeme tuto památku slavit, chtěl bych se dnes zamyslet především nad jejím rozměrem – **Panna Maria, která prožívá bolest, která pláče.** Před dvěma roky jsem se spolu s několika spolubratry a skupinou farníků zúčastnil pouti v Itálii a na Sicílii. Navštívili jsme velká poutní místa, zasvěcená Panně Marii. Bylo to světoznámé Loretto, v Římě bazilika Santa Maria Maggiore, v Pompejích bazilika Panny Marie Růžencové; na Sicílii bazilika v Tindari, a také

v Syrakusách ohromná bazilika se zázračným reliéfem Panny Marie, která ronila slzy – **Panna Maria plačící.** V polovině dvacátého století se totiž tam, na Sicílii stal veliký zázrak – **tři dny Panna Maria na keramickém reliéfu ronila slzy a viděly to desetitisíce lidí.** Učinila tam určité znamení, které otřáslobyvateli této mafii trápené země. Mnozí lidé začali měnit své životy a do dneška na toto místo přijíždějí poutníci z celého světa, aby tam přemýšleli o tom, co jim osobně Panna Maria tímto znamením, svým pláčem, chce říci. **I my zde v Pavlově máme**

možnost při této pouti přemýšlet o tomto znamení pláče Panny Marie a budeme se snažit, aby toto poselství v nás nezůstalo bez odezvy a aby nás to nezanechalo chladnými lidmi.

Pláč je totiž veliké znamení. Protože: **Pláč nás doprovází po celý náš život.** Když jsme se narodili, první projev toho, že žijeme, byl přece náš pláč. Byl to projev toho, že na svět přišel živý člověk a znamení, aby se naše okolí, především naše matky z toho radovaly. **Pláčem člověk vyjadřuje svoje různé emoce, city a rozpoložení.** Dobře víme, že člověk může plakat

ze žalu, z bolesti, z dojetí, ze smutku, ale také z radosti, ze soucitu, z úcty i z pokání – z pocitu vlastní viny, z pokorného vyznání svých vin. My můžeme plakat nad sebou, plakat nad svými hříchy; ale také můžeme plakat nad tím, že se nás dotýká nějaké zlo, nějaká nespravedlnost; že ve světě se děje mnoho nedobrého a my takovým pláčem dokazujeme, že nejsme otrlí vůči zlu, že se nás to bytostně dotýká, že nám to není jedno, že nejsme lhostejní ke svému okolí a že nás to bolí, protože se nechceme se zlem smířit. Dnes jsme v Božím slově slyšeli **o královně Ester, která v postu a pláči projevila starost o svůj lid a v modlitbě v slzách získala svému lidu záchranu. Tento bohulibý pláč zachraňoval.**

V Písmu svatém máme mnoho míst, kde se mluví o pláči. Dokonce jedna kniha Starého Zákona se nazývá **Pláč – Kniha nářků – Jeremiášův pláč.** Víme, jak Mojžíš plakal v modlitbě nad svým lidem a vyprosil mu Boží odpuštění. V Novém Zákoně, zvláště v evangeliích máme zaznamenáno, jak také **Pán Ježíš plakal: plakal nad Jeruzalémem, že se neobrátí; plakal u hrobu Lazara, kde projevil svůj cit a vztah ke svému příteli; plakal v Getsemanech, a jistě plakal i na kříži.**

Na křížové cestě napomínal plačící ženy v Jeruzalémě a upozornil je na to, že povrchní pláč nic neřeší. V evangeliu čteme: **„Za ním šel veliký zástup lidu a zvláště ženy, které nad ním nařikaly. Ježíš se k nim obrátil a řekl: Dcery jeruzalémské, neplačte nade mnou! Spíše nad sebou plačte a nad svými dětmi!“** Pán Ježíš svým pláčem projevoval smutek, bolest, dojetí, lásku, ale třeba i výčitky. On sám nám v Osmeru blahoslavenství říká: **„Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.“** Toto je součástí programu Božího království – také bohulibě plakat. **To je ten pláč, který je Bohem přijímán a který je jednou z velikých ctností blahoslavenství: postojem, kterým správně žijeme evangelium.**

A samozřejmě – není to pláč vzteku, vzdoru, vydírání, hysterie, ani nějaké falešné pózy, kterou bychom chtěli udělat na někoho dojem; není to ani projev ublíženosti, kterým druhým otravujeme život. Takovýto pláč se Pánu Bohu jistě nelíbí. Líbí se mu však pláč, který nám naznačil sám Pán Ježíš i Panna Maria. **Pláč, kterým vyjadřujeme, že nám vadí, že nás bolí především: naše hříchy, naše nedokonalosti; naše slabá víra, že nejsme spokojeni se sebou a proto prosíme za odpuštění. Ale také, když pláče, protože se nás dotýká zlo kolem nás; že naši bližní se říjí do záhuby a nám to není jedno; když pláče, protože nám na našich bližních velmi záleží, aby se zachránili a obrátili; že se nás dotýkají jejich hříchy a nevěrnosti, se kterými nesouhlasíme a snažíme se o to, aby nezahynuli. Tohle je ten bohulibý pláč, který se líbí Bohu a kterým můžeme mnoho zachránit a vyprosit.**

V Písmu svatém máme mnoho příkladů takového zachraňujícího pláče – **Mojžíš, Ester, svatý Pavel,** a v dějinách církve je to potvrzeno životy mnoha světců – pláč svaté Moniky, která svou vytrvalostí v modlitbě obrátila svého manžela a hlavně syna Augustina; pláč svaté Rity z Cascie, která zachránila celou svou rodinu a obrátila manžela, který byl vrah. **Takhle se naplňuje duch Osmera blahoslavenství a vzdychky takový člověk je Bohem vyslyšen a potěšen.**

A právě v duchu tohoto bohulibého postoje lásky k bližnímu stojí jako veliký vzor Panna Maria. Jistě během svého života také často **tiše** plakala – vždyť se jí zlo dotýkalo daleko brutálněji, než nás. V životě musela prožít mnoho těžkého i nespravedlivého; a to jistě její city nenechalo chladnými. **A tak určitě tiše plakala. A právě v pláči přijala své poslání stát se naší Matkou, ochránkyní a zachránkyní. Pod křížem, v té největší bolesti, kdy plakala při pohledu na svého zmučeného Syna. Od té doby nad námi bdí jako starostlivá Matka a duchovně**

ochránkyní a zachránkyní. Pod křížem, v té největší bolesti, kdy plakala při pohledu na svého zmučeného Syna. Od té doby nad námi bdí jako starostlivá Matka a duchovně

ochránkyní a zachránkyní. Pod křížem, v té největší bolesti, kdy plakala při pohledu na svého zmučeného Syna. Od té doby nad námi bdí jako starostlivá Matka a duchovně

ochránkyní a zachránkyní. Pod křížem, v té největší bolesti, kdy plakala při pohledu na svého zmučeného Syna. Od té doby nad námi bdí jako starostlivá Matka a duchovně

ochránkyní a zachránkyní. Pod křížem, v té největší bolesti, kdy plakala při pohledu na svého zmučeného Syna. Od té doby nad námi bdí jako starostlivá Matka a duchovně

ochránkyní a zachránkyní. Pod křížem, v té největší bolesti, kdy plakala při pohledu na svého zmučeného Syna. Od té doby nad námi bdí jako starostlivá Matka a duchovně

ochránkyní a zachránkyní. Pod křížem, v té největší bolesti, kdy plakala při pohledu na svého zmučeného Syna. Od té doby nad námi bdí jako starostlivá Matka a duchovně

ochránkyní a zachránkyní. Pod křížem, v té největší bolesti, kdy plakala při pohledu na svého zmučeného Syna. Od té doby nad námi bdí jako starostlivá Matka a duchovně

ochránkyní a zachránkyní. Pod křížem, v té největší bolesti, kdy plakala při pohledu na svého zmučeného Syna. Od té doby nad námi bdí jako starostlivá Matka a duchovně

pláče, když vidí nebezpečí, do kterého se řítíme. My víme, že na různých místech světa se Panna Maria zjevila, aby vyburcovala lidi k pokání, ke změně života. Právě ve Fatimě k nám důrazně hovoří. Tím Panna Maria projevuje svou starost o nás. A někdy to musí učinit i razantním znamením – například jako v Syrakusách na Sicílii pláčem – aby lidi pohnula k pokání. **Pláč Mariin nás má pohnout k pláči nad sebou.**

Kež bychom se dnes na tomto posvátném místě nechali dotknout jejími slzami, abychom také podle jejího vzoru dokázali plakat nade vším, co se v našem životě projevuje zlem a tím dokázali svoji účast i starost o své bližní. **Kež bychom neztratili cit pro hodnoty a nezhrubli necitelností k tomu, co se kolem nás děje.**

Bratři a sestry, Panna Maria je pro nás povzbuzením, abychom se sami obrátili a nestyděli se zaplakat, kdykoli je toho třeba – avšak pouze takovým pláčem, který se líbí Bohu. **Umět zaplakat nad sebou a umět zaplakat nad svými nejbližšími – třeba nad svými manžely, sourozenci, dětmi nebo vnoučaty.**

Jsmo na tomto posvátném místě, abychom se ujistili, že naše plačící Matka se dovede vcítit do našich starostí, bolestí a obav o naše nejdražší manžele, děti a vnuky. Když i náš pláč bude zde upřímný a naše prosby vytrvalé, nebojme se a svěřme to jejím rukám. Ona to předá Pánu Bohu s mocnou přímluvou. U Pána Boha totiž není nic nemožného. On může oživit i kamení a nad nikým neláme hůl. Projevme tuto důvěru v Boží moc a milosrdenství.

Nestyďme se za to, když někdy pláče. Avšak, ať to není pláč vzdoru, vzteku nebo zloby; **ať je to projev upřímného citu, účasti, dojetí nebo radosti nebo pokání.** A dnes si vzpomeňme i na to, že možná v mládí jsme k tomu bohulibému pláči donutili i své rodiče nebo prarodiče, když jsme možná lehkovážně prožívali svůj vlastní život – lehkovážný život třeba i bez Pána Boha. Poděkujme jim dnes za to, že možná právě oni nám v pláči vyprosili záchranu. Mysleme na ně s vděčností právě při této mši svaté a vezměme si z nich příklad.

Dnes máme i my možnost mnohé sobě i svým bližním vyprosit. A nejenom dnes. Každý den. Buďme v tom vytrvalí. A Panna Maria Fatimská, která nás vede k pokání a k obětem za hříšníky, ať je pro nás v tomhle neustálou posilou.

A nakonec připomenu jedno moudré rčení: **„Když ses narodil, plakal jsi a ostatní se radovali; snaž se žít tak, aby, až budeš umírat, všichni plakali a ty ses radoval.“** Amen.

Sbírka nestačila na zaplacení autobusů a nutné režie (- 3 571 Kč). Pán Bůh zaplat' všem dárcům. Poděkování patří také místnímu faráři otci Pavlovi a všem farníkům z Pavlova, kteří celou pouť velmi dobře a obětavě organizačně připravili. Díky za každodenní modlitbu na výše uvedené úmysly poutí NJ.

Rozhovor s P. Ing. ThDr. Pavlem Kopečkem, Th.D., farářem v Podolí u Brna, přednášejícím na TF UP v Olomouci a předsedou MSKA - hlavním celebrantem poutě NJ v Jámách

Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působíště: Ve svých 52 letech a po 20 letech kněžství mohu hodnotit svoji životní cestu, kterou jsem doposud urazil s vědomím, že to hlavní je stále přede mnou – Boží království. Když se však ohlédnou, vidím radostné dětství, které jsem prožil u Panny Marie v Žarošicích na malebném Slovácku. Vyrůstal jsem v harmonické rodině se svým starším bratrem a mladší sestrou. Po skončení ZŠ jsem absolvoval Gymnázium v Kyjově a následně šel studovat stavební fakultu VUT do Brna. Jak na střední škole, tak za mého vysokoškolského studia dožrálo mé povolání a začala má příprava ke kněžství ve skryté církvi. Po ukončení VUT mě čekala roční vojenská služba, práce v podniku Ingstav Brno a následně JZD Čejč. Po sametové revoluci jsem v roce 1990 vstoupil do semináře v Olomouci, abych dovršil mou cestu ke kněžství. Teologická studia jsem dokončil v Římě a v roce 1996 jsem byl vysvěcen na kněze. Mým prvním kaplanským místem byla farnost Šlapanice u Brna a přílehlé obce. V roce 1998 jsem se vrátil do Říma, kde jsem pokračoval v doktorském studiu. Po návratu z Říma jsem jeden rok působil ve Křtinách a následně se stal farářem v Podolí u Brna, kde působím doposud. Vedle mé kněžské služby ve farnosti přednáším na Teologické fakultě v Olomouci, JAMU v Brně, jsem předsedou Moravskoslezské křesťanské akademie, abych jmenoval některé mé další aktivity. **Otče, co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů?** Na svých rodičích jsem viděl, že nikdy nenařikali, že byli ve svém životě spokojeni a vnitřně šťastní. To, co nosíme v srdci, není dáno okolím, jinými lidmi či situací ve které se

nacházíme. Okolí nás sice ovlivňuje, ale záleží jen na nás, co vpustíme do svého nitra. Mí rodiče byli obyčejní lidé, jejich víra byla tradiční v tom smyslu, že ji vnímali v horizontu lidských hodnot, pravidel a návyků, kterými by se měl člověk řídit. Bylo samozřejmě a přirozené být věřící a chodit do kostela, opak byl něčím zvláštním a podivným. Rodiče mě přivedli nejen na tento krásný svět, ale dali křesťanskou výchovu a životní naději, učili mne milosrdenství a významu tradice, což mi dává pevnou půdu pod nohama a osobní jistotu. **Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem?** Již od skončení základní školy, jsem si uvědomoval, že Bůh má právo mluvit mi do života. Nejen, že jsou zde jeho „normy“, ale že on zná mou budoucnost a chce pro mne to nejlepší. Z tohoto vědomí následně se zrodila otázka: „Co, Pane, ode mne očekáváš?“ a z tohoto postoje se rodilo postupně mé kněžské povolání. Přispělo k tomu mnoho setkání a rozhovorů, modlitby a duchovní cvičení, příklady kněží, které jsem znal, a jejich živá víra. Definitivní rozhodnutí přišlo na VUT a od té doby jsem již o svém kněžství nepochyboval.

Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem? Tím největším kněžským vzorem je Ježíš Kristus, ale to platí obecně. Pro mne byli a jsou inspirující tři světci: sv. Pavel pro svou horlivost ve službě Kristu; sv. František pro svou důslednost života podle evangelia a optimismus; sv. Benedikt pro svou propojenost aktivního a kontemplativního života. Ovlivnilo mne mnoho kněží, se kterými jsem se setkal, ale jmenoval bych alespoň dlouholetého žarošického děkana P. Tomáše Ždánského, který mne doprovázel od křtu až k primici. Chtěl bych vzpomenout i na kněze z podzemní církve a především biskupa Stanislava Krátkého.

Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější? V kněžské službě je důležitý optimismus, živá víra, milosrdné a laskavé srdce. Kněžství je spjata s upřímnou a hlubokou modlitbou, jak osobní, tak i liturgickou – to se projevuje v tom, jak slavíme mši sv. a také ostatní svátosti a svátostiny. Modlitba odráží to, jak jsme hluboce spojeni s Kristem. Asi nejkrásnější je ta skutečnost, že pokračujeme v Kristově díle spásy, že kněz skrze svátosti a celou svou službu přivádí lidi k Bohu. Pomáhat lidem, obětovat se pro ně a posloužit jim, když je třeba, má jeden hluboký a podstatný důvod, kterým je jejich věčná blaženost. Kněz není ušlechtilý lidumil nebo terapeut, jenž řeší osobní problémy lidí, ale především ten, kdo vede svěřené duše do Božího království. Ale úplně nejkrásnější je to, že mohu chválit Pána, že jsem se mu plně odevzdal a že mým „pokrmem je plnit jeho vůli.“ (Jan 4, 34)

Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí? Předně nikomu nic nenutíme, ale můžeme svým příkladem ukázat na to, že víra mění život a člověk se stane lepším, šťastnějším a spokojenějším. Máme se na tento úmysl modlit. **Co vidíte jako důležité, na co kladete důraz v roce milosrdenství ve své práci, ve svém životě, ve své farnosti?**

Jako kněz musím reagovat na jednotlivá duchovní témata pro jednotlivé roky, které vyhlásil Sv. otec František nebo naši biskupové. V naší farnosti probíhají biblické hodiny, skončili jsme Zjevení apoštola Jana. Rok milosrdenství jsme prožili nejen v putování k branám milosrdenství (Žďár, Brno – katedrála, Žarošice) a na poutní místa (Slavkovice), ale i v katechezích pro děti a dospělé. **Mohl byste přiblížit úmysl sbírky, která je dnes obětována na podporu poutního místa ve Slavkovicích?** Byl bych rád, kdybychom touto sbírkou podpořili poutní místo Slavkovice a místní duchovní, neboť jejich velmi záslužná činnost přesahuje hranice naší diecéze. **Kde vás nejvíc „tlačí boty“?** Apoštol Pavel mluví o tom, že pociťuje lidské slabosti (2 Kor 12,5), takže mé osobní slabosti, ale s tím zápasíme asi všichni. Dále množství úkolů a povinností na které mi nezbývá příliš času a tudíž se nějak vlečou a odkládají. **Na co se nejvíc těšíte?** Mám radost z běžných věcí: z nového dne, z modlitby, ze mše sv., z lidí, z vykonané práce, z odpočinku, z toho co jsem prožil a z toho co mne čeká. **Co Vám udělalo v poslední době radost?** Byly to drobné pastorační úspěchy ve farnosti, vydání knihy o „křesťanské ekologii, krajíně a liturgii“ a duchovní plody roku milosrdenství. **Co je pro rodiny podstatné co potřebují, čím může církev rodinám pomáhat, jak to prožíváte ve své službě?** Je třeba si přiznat, že dnešní křesťanské rodiny mají mnoho problémů, není to jen otázka předávání víry dětem, ale ryze světský a konzumní způsob života dnešních křesťanů. Změnil se způsob vnímání hodnot a tím i myšlení, proto rodina není lákavou volbou, ale preferují se různé vztahy a formy soužití, založené na podivných konceptech svobody, upřímnosti a lásky. V církvi vidíme snahu „nesvazovat přílišná břemena“ a spíše v duchu milosrdenství tento stav tolerovat a brát jej jako realitu, o čemž svědčí i post-synodální exhortace „Amoris laetitia“. Já se ve farnosti snažím

dělat dlouhou a důslednou přípravu snoubenců před svatbou a snažím se o těchto tématech s farníky diskutovat. Mít osm až deset setkání se snoubenci, věnovat jim čas, připravovat se, aby se nejednalo o monolog, ale o diskuzi a případně i praktické testy, které je vedou k vzájemnému sebezpoznání, to vše je velmi náročné, ale v tomto osobním přístupu vidím cestu z manželské krize. **Jak prožíváte ve svém životě, službě Jubilejní Rok Božího milosrdenství?** Jubilejní rok prožívám asi stejně jako ty předcházející asi jen s tím rozdílem, že se modlím modlitbu určenou k tomuto roku, navštěvuji chrámy, kde jsou brány milosrdenství, konám soukromé poutě, ve farnosti se více zdržuji v kostele a ve zpovědnici.

Pozvánky.

Pout' k Božímu milosrdenství, sv. Janu Pavlu II a sv. Faustyně – do Wadowic, Krakova a Kalwarii Zebřidovskou – 8. - 10. 10. – jsou ještě volná místa – přihlášky u jáhna L.K.

Plán konání prosebných putovních mariánských poutí NJ rok 2016 a na 2017:

2016	12. prosince	Olešnice				
2017	leden	Velké Meziříčí	únor	Lysice	březen	Křižanov
	duben	Měřín	květen	Nové Veselí	červen	Jimramov
	červenec	Oslavice	srpen	Olešná	září	Radostín
	říjen	Bystré	listopad	Trpín	prosinec	Olešnice

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - pořadí je určováno heslem – kdo dřív přijde -

Srdečné pozvání na 203. pout' NJ – v pondělí 14. listopadu 2016 v 17 hodin do Budišova – hlavní celebrant – P. Mgr. Ing. Marek Husák, DiS., kaplan ve Velkém Meziříčí, Borech a Netíně

Pán Bůh zaplať za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 10. 2016. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Zpravodaj NJ sestavuje, vydává, o Vaše modlitby prosí a všem čtenářům žehná – jáhen Ladislav Kinc, 59264 Prosetín 79, tel č. 516 463 315, 606 948 970, 731136801(církevní síť), kinc@dieceze.cz

Plakátky, zpravodaje a vše ostatní také na internetových stránkách: www.rovecne.farnost.cz.